

Mořešum 3

Stará pirátská loď se houpala ze strany na stranu a někteří podnapilí námořníci jen obtížně drželi balanc. Elarion předstíral, že si mocně přihnul z flašky rumu, ale ve skutečnosti se snažil zůstat střízlivý. Už několik neděl se on a Thal snažili v přestrojení za posádku pirátské lodi zjistit, kam se poděl její nechvalně známý kapitán Rudý Baltazar.

Piráti se k nováčkům chovali odměřeně, občas se pochlubili nějakým úspěchem, ale nic, co by naznačovalo, kam se poděl jejich šéf a proč lodi najednou velí někdo jiný. Včera v noci se mořem poblíž přístavu Galsor prohnala docela divoká přeháňka, takže měla posádka celou noc napilno. Přes den doháněli zmeškaný spánek a teď navečer se zdálo, že má hodně lidí chuť slavit, že se stará loď nepotopila. To byla pro Elariona příležitost, jak vyzvědět, co potřeboval vědět.

Dlouhovlasý barbar, který se přes den tvářil nerudně, se po dopití lahve ovocné pálenky uvolnil a začal si hlučně prozpěvovat, za chvíli přešel k líčení slavných historek, v němž činy pirátů vypadaly jako úplně hrdinství.

Pozornost jeho kumpánů začala upadat a toho využil Elarion. Přisedl si k barbarovi a začal se zlehka vyptávat. Po pár dobře mířených otázkách se pirát rozpovídal.

“Nikdo neví, kam kapitán vlastně zmizel. Možná se propadl do země hanbou,” rozchechtal se.

“Co se stalo tak hrozného? Vždyť o téhle lodi kolují legendy,” zalichotil Elarion opilému barbarovi.

“Legendárních historek má spoustu, ale tahle k nim teda nepatří. To jsme se zrovna plavili někde na západ od Veilportu. Nejsou to vody, kde by jezdily lodě s moc bohatým nákladem, ale zase je tam klid na práci, žádný otravný bárky plný vojáků. Jednou jsme si takhle vyhlídli takovou malou, nenápadnou loď. Nevypadala moc bohatě ani vyzbrojeně, ale řekli jsme si, že něco z ní určitě kápneme.”

“No a kápl?” povzbuzoval Elarion barbara.

“Ani hovno. Jen jsme se přiblížili na dostřel, začali do nás pálit, výbavičku měli lepší než my. Navíc snad museli mít nějaký zpevněný trup, protože jsme jim skoro nedokázali ublížit. Naše velká loď proti malý kocábce a stejně musel kapitán velet ústup.”

“A to ho jedna prohra tak naštvála, že pověsil kapitánskou funkci na hřebík?” vyzvídal Elarion.

“Ale kdepak. Odjeli jsme si lízat rány do Veilportu. Na pár dní jsme se tam usadili, doplnili zásoby, trochu si zablblí v nevěstincích a pak jsme měli pokračovat zase dál na jih. Jenže Baltazar najednou zmizel.”

“Jak zmizel?”

“To právě nikdo neví. Večer se opil v knajpě, odešel nahoru do pokoje a když ho ráno jeho pobočník přišel vzbudit, byl pokoj prázdný.”

“Přece nezmizel beze stopy?”

“Zmizel, opravdu. Jediné, co jsme tam našli byl nějaký malý stříbrný plíšek položený na polštáři. Bylo na něm něco vyrytého, vypadalo to jako vlnovka a nějaké kopyto,” zakončil barbar své vyprávění.

